

ZVON

ZÁŘÍ - SEPTEMBER

2025

časopis krajanské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

O prázdninách jsem měl možnost navštívit svého kamaráda. Je farářem v bohatém malém městečku na konci Long Islandu – Sag Harbor. Přes léto se toto výletní místo hemží tisíci návštěvníky, přepychové jachty jsou zakotveny v malém přístavu. Na všechno se musí čekat v dlouhých řadách, restaurace nestíhají. Dokonce tam mají dražší benzín – 4.5 dolaru. (v Kalifornii se možná čtenáři nebudou divit). Jeho kostel nedávno slavil 150 let trvání. Před těmi stopadesáti léty to bylo místo velmi opuštěné a biskup tam více méně dával kněze za trest. Dnes je to místo velmi navštěvované a především v létě je kostel zaplněný do posledního místa. Materiální bohatství je zde vidět na každém kroku.

Na zpáteční cestě jsem se zastavil na mém oblíbeném mariánském místě „Our Lady of the Long Island“. V létě tam mívají mše svaté pod širým nebem. Nad oltářem se tyčí socha Panny Marie s Ježíškem v náručí. Shlíží na účastníky bohoslužeb a dívá se do dálky k nedalekému Atlantickému oceánu. V pravidelném intervalu můžete sledovat vysoko na nebi letadla, která se chystají na přistání na letiště JFK v New Yorku.

Toto poutní místo mají na starosti kněží řádu založeném Ludvíkem z Montfortu, tzv. **Montfortská Mariina společnost** (SMM). Fr. Hugh, jeden z kněží, má vždy vynikající kázání. Ten den zrovna kázal na evangelium od sv. Matouše (Mt 19, 23-30). Začíná to takhle - *Ježíš řekl svým učedníkům: „Amen, pravím vám: Bohatý jen těžko vejde do nebeského království.* Byl to takový kontrast nebo odpověď, nebo ještě něco jiného, co jsem viděl před malou chvílí v Sag Harbor? Dalo by se to shrnout do několika vět. Cokoliv na tomto světě máme, ať už je to materiální bohatství nebo intelektuální, ani jedno nám žádným způsobem nezajistí Boží království – Nebe. Jedině víra v Ježíše Krista a jeho milost garantuje vstup do Božího království a naplnění lidského života. Tečka. Dále – všechny věci, které v životě mám a spravuji – jsou dobré a mohou sloužit a sloužit na cestě k Bohu.

Závěrem bych chtěl říct. Žiji tady v bohaté zemi a jsem bohatý, vím však, že skutečné bohatství, které jsem našel, se nedá srovnat s tím, co mám materiálně, a to je víra v Ježíše Krista...

Pokračování evangelia z toho dne - *„Kdo tedy může být spasen?“ Ježíš na ně pohlédl a řekl jim: „U lidí je to nemožné, u Boha však je možné všechno.“*

příjemnou četbu

VE FOREST HILLS, 26. SRPNA 2025
VÁŠ FR. ANTONÍN

papežové

papes

papežové

papes

papežové

Inocent III.

papežové

papes
MV

Pápež Inocent III. sa narodil v roku 1160, resp. začiatkom roka 1161. Otec bol longobardským šľachticom s rozsiahlymi pozemkami v okolí Ríma a matka pochádzala z rímskej patricijskej rodiny. Študoval v Paríži a v Bologni, kde získal právnické vzdelanie. Pápež Klement III. ako protektor a pravdepodobne i príbuzný ho v roku 1189 vymenoval za kardinála a pozval do Ríma. Za pápeža bol Inocent zvolený v roku 1198.

Prvé kroky nového pápeža smerovali k náprave pomerov vo vnútri Rímskej kúrie, ktorá bola v tom čase presiaknutá korupciou a utápala sa v prepychu, nádhere a svetských radovánkach ako za čias starého Ríma. Pozval si preto z Burgundska niekoľko mníchov cisterciánskeho rádu, známych prísne asketickým a kontemplatívnym spôsobom života, aby s ich pomocou vymietol zo sídla námestníka apoštola Petra všetky tieto neresti a prinavrátil doň evanjeliového ducha. Súčasne sa pustil do nekompromisného boja proti iným nešvárom, ktoré nemenej otravovali ovzdušie v Ríme; mesto sa odpradáva zmietať medzi masovými občianskymi nepokojmi a vražednými komplotmi, ktoré s obľubou spriadali zločinecké skupiny. Dosiahnutie tohto cieľa mala napomôcť okamžitá výmena skorumpovaných úradníkov a zrušenie úradu konzula, o ktorý sa zvädzali neľútostne zápasy medzi príslušníkmi význačných a zámožných rímskych rodín.

Svoj prenikavý um a rozhodnosť uplatňoval nielen pri riadení cirkevných záležitostí, ale aj v politickej sfére. Upevnením pápežskej moci v samotnom Ríme si vytvoril východiskovú pozíciu na presadzovanie svojho vplyvu najskôr v Taliansku a následne aj voči svetským panovníkom. Rýchlo sa z neho stal všadeprítomný aktér politického diania v celej Európe. Vychádzal z presvedčenia, že on jediný je oprávnený meritórne rozhodnúť, čo je skutočná Božia vôľa, pričom túto zásadu dôsledne presadzoval aj vo vzťahoch s panovníkmi – cisármi a kráľmi, ktorých považoval za svojich vazalov. Nebolo takej kauzy na vtedajšej politickej scéne, kde by nezakročil v prospech niektorej strany

s cieľom upevniť svoju moc: v Nemecku zasiahol významne do sporu ohľadne nástupníctva po zosnulom cisárovi Henrichovi IV; v napätých vzťahoch medzi francúzskym kráľom Filipom II. Augustom (1165 – 1223) a jeho anglickým náprotivkom Jánom Bezzemkom (1166 – 1216) sa priklonil na stranu francúzskeho kráľa.

Inocent III. mal charizmu rodeného vládcu, v ktorom sa rozhodnosť menila podľa okolností na neústupčivosť. Hneď po svojom nástupe na pápežský stolec sa začal intenzívne zaoberať prvým veľkým plánom v rámci svojho pontifikátu, ktorým sa prihlásil k ambicióznemu programu svojich predchodcov: rovnako ako všetci pápeži od Urbana II., aj on sa horlivo zasadzoval za oslobodenie Jeruzalema z rúk moslimov. Na zorganizovanie takej výpravy však neboli priaznivé okolnosti: kráľ Henrich IV, ktorý zamýšľal podniknúť ju v roku 1195, už nežil; francúzsky kráľ Filip II. bol vo vojnovom stave s Jánom Bezzemkom; byzantského cisára zase zamestnávali spory s odbojnými vojenskými veliteľmi. Inocentovi III. bolo v tejto situácii jasné, že novú, tento raz už štvrtú, výpravu križiakov do Svätej zeme musí vyhlásiť on.

Za dva roky dokázal zmobilizovať početné vojsko, ktorého jadro tvorili franskí rytieri a príslušníci nižšej šľachty. Inocent III. síce sledoval touto výpravou čisto náboženské ciele, ale napokon sa mu veci vymkli z rúk. Napriek jeho výslovnému príkazu „vyvarovať sa každej nepravosti na územiach obývaných kresťanmi“, vodcovia ťaženia sa rozhodli konať na vlastnú päsť: uzavreli dohodu s benátskym dóžom, ktorý im ponúkol, že za 85 000 strieborných mariek a za podiel na budúcej koristi prepraví vojsko na Východ a počas pobytu v Svätej zemi ho bude zásobovať všetkým potrebným. Keďže križiakom chýbali financie na zaplatenie dohodnutej sumy, prijali ponuku Benátčanov, aby rozdiel uhradili vojenskou účasťou pri dobývaní Zadaru a dalmátskych miest, ktoré boli pod nadvládou Byzantskej ríše. Tento nečistý pakt bol ich prvou vážnou spreneverou ideálom, ktoré Inocentovi III. ležali na srdci. Ešte väčšou hanebnosťou bolo barbarské vyplienenie Carihradu v roku 1203, na ktoré ich (za tučnú odmenu 200 000 strieborných mariek a za príslub návratu pravoslavia do lona Katolíckej cirkvi) naviedol princ Alexios IV. Angelos aspiroujúci na byzantský trón.

Inocent zasiahol aj do boja proti herézam, ktoré začali prekvitať v krajinách západného kresťanstva. Najnebezpečnejšie boli hnutia valdézov a katarov, obe prevažne na juhu Francúzska. Obe boli do značnej miery podobné, prísne asketické a moralistické, neprípúšťali nápravu chýb žiadnymi prostriedkami, neuznávali spoveď, ľútosť a pokánie. Inocent III. sa rozhodol dôsledne, nemilosrdne a všetkými prostriedkami vykoreniť obidve tieto odchýlky od pravej viery, ktoré považoval za skutočnú pohromu pre kresťanstvo.

V roku 1206 pápež poveril cistarcianov, aby išli na územia obsadené katarmi kázať „verbo et exemplo“ (slovom a príkladom). Aby

ich kázanie pôsobilo dôveryhodne, mali sa čo najviac podobat' aj navonok samotnému Kristovi, aby prišli preto medzi ľudí vystavených pôsobeniu bludných náuk skromne odetí, bez peňazí a bez sluhov. Medzi týmito kazateľmi sa ocitol aj mladý kňaz sv. Dominik Guzmán, ktorý neskôr so spločníkmi založil Rád kazateľov - dominikánov. Oficiálne potvrdil tento pôvodne žobravý rád v roku 1216 pápež Honorius III. Druhú významnú žobravú rehoľu - františkánov založil počas pontifikátu Inocenta III. sv. František z Assisi. Prvú, ale nezachovanú regulu schválil pápež ústne ešte v roku 1209, pričom konečnú regulu potvrdil v roku 1223 Honorius III.

Na záver ešte jedna príhoda – keď Inocent III. v roku 1216 zomrel, zjavil sa rehoľnej sestre sv. Lutgardis z Aywières, poďakoval jej za modlitby počas jeho života, no zároveň jej vysvetlil, že má problém. Povedal jej, že po smrti nešiel rovno do neba, ale nachádza sa v očistci a odpykáva si trest v očistnom ohni za tri konkrétne chyby, ktorých sa vo svojom živote dopustil. Zúfalo ju teda požiadal o pomoc: „Ach beda mi! Je to strašné a bude to trvať storočia ak mi neprídeš na pomoc. V mene Panny Márie, ktorá mi vyprosila túto láskavosť, aby som na teba mohol apelovať, pomôž mi!“ Hneď nato zmizol. Svätá Lutgardis so zmyslom pre naliehavosť rýchlo povedala spolusestrám, čo videla a modlila sa za jeho dušu.

Každé léto si přivezu z dovolené nějaké knihy na čtení. Letos to je kniha od Marka Orko Váchy a Renaty Kalenské „Když za nás Bůh netahá kaštiny z ohně“. Dále je to velmi vtipná kniha od Štěpána Smolena „Pominuté chvály“. Právě z této knihy si můžete přečíst malou ukázkou.

Chvála lidských obětí

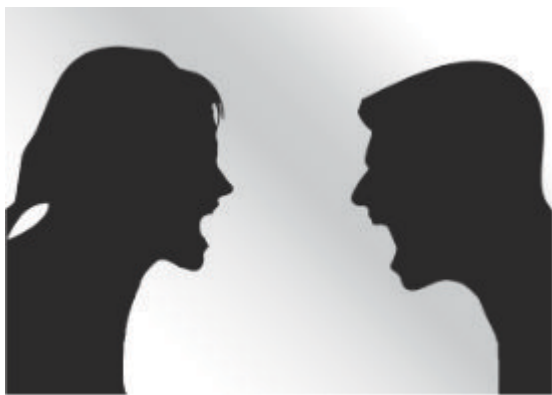
Z knihy - Pominuté chvály

Štěpán Smolen

Přijde se žena vypovídat z manželových hříchů a říká: „Otče, ten můj muž...“ A já přikývnu, že je to vskutku hrůza a že je s tím jistě těžké žít. Pak přijde zas on, aby se vyznal z těch jejích, povídá: „Pane kaplane, ta moje žena...“ A já přikývnu, že je to vskutku hrůza a že je s tím jistě těžké žít. Oběma ty jejich útrapy věřím, oba jsou nepochybně oběti veliké domácí nespravedlnosti, oba mají patrně pravdu. A dokud budou s tou svou pravdou žít, budou mít vedle mi taky malou domácí předchuť pekla.

Druhý je pro mě obětním beránkem, na nějž se uvrhne veškerá vina, aby v duši byl zas klid. Klid jenom dočasný. Byť by byl totiž manžel za pohozené ponožky po zásluze popraven, manželčina úleva by trvala jen chvíli. Brzy by se musel hledat nový důvod, proč je člověku na světě tak, zle.

Princip obětních beránka a úlevu s ním spojenou znají dokonce i děti. Dva bratři si na dvorku hrají s figurkami vojáků. Hrají si mírumilovně až do chvíle, než starší vezme do ruky postavičku plukovníka. Mladší vzápětí vykřikne: „Ne, to je moje hračka!“ a snaží se mu ji sebrat. Staršího do té doby postavička plukovníka nijak zvlášť nezajímala, ale nyní se v něm probudí palčivá touha právě tuhle jednu položku z bratrovy plastové armády vlastnit. Strhne se hádka a po hádce bitka, jejíž důvod už je nepodstatný. A zatímco se bratrský konflikt stupňuje, přijde na dvorek poněkud tělnatější sousedovic kluk a vyhlíží příležitost ke hře. Záhy si ho jeden ze znesvářených bratrů všimne, ukáže na něj a zvolá: „Hele, tlustoprde.“ Druhý bratr se hned připojí: „No jo, nazdar, tlustoprde.“ Oba nyní zapomněli nejen na postavičku plukovníka, ale i na svůj boj. Soustředí se na vyhnání vetřelce ze svého území. Vrátila se mezi ně harmonie. Napomohl k ní ten třetí, na něhož mohli spolu soustředit svůj hněv.

Příběh z pískoviště má tisíc dospělých variant. Rozhádaným manželům by možná tu stoletou válku o špinavou fusekli ležící vně prádelníku pomohl ukončit třeba soused, co právě o patro výš začal se hrou na trombón. Muž a žena dosud zaujatí poréváním jeden na druhého se záhy semknou

jako obhájci domácího ticha. Nejen jednotlivci si někde vně svého já potřebuje najít obětního beránka, do něhož by si promítl příčiny svých vnitřních konfliktů. Potřebuje si ho najít i rozdělená rodina pro zdůvodnění svého nesouladu. A potřebuje ho nakonec také napětím sužovaná společnost pro své opětovné sjednocení.

Dojdu úlevy, jakmile zvednu prst a ukážu si na něj – nebo na ně – na ten zdroj zla, po jehož odstranění konečně, řečeno s Martou (a Janem Ámosem), zloba, závist, zášť pominou a mír bude zůstat nad dosud strádajícím státem. Onoho velkého vnějšího viníka není dokonce ani třeba se zbavovat. Stačí ho jen pojmenovat, a úleva se dostaví. Označujeme

onu hlubokou příčinu toho, proč svět pořád není ráj, proč je zlo na světě a proč i manželovy páchnoucí ponožky stále zůstávají na gauči: obrátíme svůj hněv proti kulakům, komunistům, sluníčkářům, uprchlíkům, muslimům, očkovaným, neočkovaným, lidem, co netřídí odpad, evropským byrokratům, cikánům, zednářům nebo židům a konečně se můžeme semknout, konečně ta naše nesourodá *já* splynou v bratrském *my*; nyní spolu demonstrují, spolu pochodují, spolu skandují, konečně jsou *jedno*.

Dějiny lidstva i jednotlivých rodin jsou protkány případy obětních beránků, těch, na které byla vržena veškerá vina, aby se obnovil soulad. V Jeruzalémě roku 33 se jedním takovým beránkem stal Ježíš Kristus. Lidé do té doby rozdělení na saduceje, farizeje, esény a herodovce, na utlačované Židy a římské okupanty náhle objevili společného nepřítele, člověka, jenž se nehorázně označoval za Boha, a otrásla tak zavedeným řádem. Toho dne, kdy ho křižovali, se rivalové Herodes a Pilát konečně stali přáteli (Lk 23: 12). Ježíš mohl být jedním z těch mnoha beránků v dějinách, dalším z těch, kdo se stali kanálem pro odvod zla, aby společenství mohlo ve svých očích zůstat čisté. Ale něco bylo tentokrát jinak, a tím něčím bylo zmrtvýchvstání. Právě ono převrátilo perspektivu. To, co se v pátek zdálo být obvyklým srocním nevinných proti viníkovi, se od nedělního rána nezvratně ukázalo být srocním viníků proti nevinnému.

Bohovraždné krveprolití prolomilo kletbu, která už od Adama (Gn 3:12) vede člověka k tomu, aby se proti zlu bránil tím, že na druhého ukáže prstem: „Ty jsi vinen, a ty musíš zemřít.“ Z trosek někdejších jistot pomalu vzkličí zjištění: „To já jsem vinen, a ty – Beránku, nevinný – jsi zemřel pro mě.“ Po celá tisíciletí se přinášely zvířecí oběti a ve zvlášť hrůzných kulturách i lidské. Nacházeli se – a v místech, kam světlo evangelia neproniklo, se dosud nacházejí – obětní beránci, kteří za všechno mohou, abychom my namohli za nic. Jenže ti, kdo poznali Beránka Božího, toho, jenž snímá hřích světa (Jan 1:29), již vědí, že nepotřebují odstranit nepřítele, ale konat pokání.

Kristus všechno převrátil. Kolikrát jsem ukazoval prstem a volal „ty za to můžeš“? Kolikrát vyhledával viníky ke křižování. Ale ten, jehož ruka cestou na Golgotu na nikoho neukázala, ale nechala se přibít, způsobil, že ta má, předtím hněvivě napřažená, zvadla. A když ji zvednu, pak proti vlastnímu srdci *mea culpa* ozývá se při mši, zatímco dopadá pěst na hrudník. Už se nemusím lehce a lživě odlehčovat z napětí ve svém nitru nebo ve svých vztazích. Už nemusím shazovat vinu na toho tam. Už nemusím ukazovat prstem jinam než na střed svého srdce, o jehož přetvoření prosím. Beránkova prolitá krev zastavuje krveprolití a zve hněvivé obětníky, aby se sami stali obětí.

Víra - co víra je a co není

Převzato - www.vira.cz - Aleš Opatrný

V září jdou naše děti opět po prázdninách do školy. Mnohých z nás se to už dlouho dobu netýká. Přece jenom ale se musíme celý život něco učit a také opakovat. Následující příspěvek je krátkým připomenutím nauky, v co my katolíci věříme a v co nevěříme.

VÍRA OBECNĚ

Víra jako lidský čin znamená spolehnutí se, důvěrné přiblížení. Je to vztah, který je navzájem otevřený, ve kterém je minimum obranných postojů a minimum nedůvěry. Víra úzce souvisí s [láskou](#) - snadno věřím tomu, kdo miluje mne a koho miluji já. Víra je rozhodnutí zařít svůj život podle (výše zmíněných) zjištěných skutečností.

Jak se ale tato obecně lidská schopnost chápe v křesťanství? Nejdřív odpovíme negativně - tedy co křesťanská víra není...

CO VÍRA NENÍ:

přesvědčení, že "něco musí být", že "je něco nad námi", že "jsou věci mezi nebem a zemí"

víra v jakési kosmické síly, které třeba někdo nazývá bohem

přesvědčení o nějaké vyšší či nejvyšší spravedlnosti, která nedovolí světu upadnout do naprostého chaosu

provozování jakýchkoliv náboženských rituů proto, "abych měl štěstí", "aby se to povedlo", "protože se to tak u nás doma vždy dělalo", atd.

pouhá teoretická znalost obsahu jakékoliv věrouky, bez osobního rozhodnutí přijmout ji za svou.

Tím, co je zde řečeno, nejsou ovšem nijak hodnoceny postoje lidí, kteří křesťanskou víru nemají. Právem se totiž řada lidí, kteří nejsou příslušníky žádného známého náboženství, brání označení "ateista", "nevěrec", "materialista". Většina z nich opravdu nějakou víru má a dokázali by jí více či méně popsat. Nám jde ale o to vyjádřit jasně, čím se rozumí víra ve smyslu víry křesťanské.

V CO VĚŘÍ KŘEŠŤANÉ

Víra v transcendentního, tedy vše přesahujícího, Boha je základním předpokladem, ne však úplným základním obsahem víry křesťana. Křesťané věří, že Bůh je Láska, který se s člověkem chce dělit o své štěstí.

Křesťané věří, že Ježíš Kristus je spasitel (tedy ten, kdo nás zachraňuje z moci zla pro Boha), že tento Ježíš je synem Božím, který těm, kdo v něho uvěřili, dává svého svatého Ducha a účast na svém životě.

Křesťan věří v Boha Otce, jeho syna Ježíše a Ducha svatého a tyto tři vyznává jako jednoho Boha ve třech osobách - Trojici.

ZÁKLADNÍ CHARAKTERISTIKA KŘESŤANSKÉ VÍRY

Základní charakteristikou křesťanské víry na rozdíl od víry ve většině jiných náboženství (hinduismus, různé cesty jogy) nebo na rozdíl od jiných nábožensko-filozofických postojů (např. buddhismus) je to, že křesťanská víra je odpovědí na Boží čin, na Boží sebezjevení. Jinak řečeno: obsahem křesťanské víry není jen to, na co člověk přišel sám, co hledáním našel a co si podle svého usouzení přisvojil. Obsahem křesťanské víry je to, co Bůh skrze lidi (Mojžíš, proroci) v izraelském národě a vrcholně pak skrze svého syna, Ježíše, sdělil lidem a co jim nabídl k jejich záchraně.

Z toho plyne, že křesťanská víra:

má dialogický charakter (Bůh mluví, člověk naslouchá a v postoji víry odpovídá, člověk ale také mluví, ptá se a Bůh skrze Písmo, skrze církev nebo v osobní modlitbě odpovídá)

je cestou k přijetí spásy, tedy Božího činu ve prospěch člověka
je vyznáním naší odkázanosti na Boha - křesťanská víra vlastně vyznává, že je omylem domnívat se, že si člověk vystačí sám

popírá, že by plné osvobození z moci zla mohl člověk uskutečnit vlastními silami (tedy popírá sebevykoupení)

spočívá v osobním rozhodnutí přijmout Ježíše Krista jako spasitele (jako toho, kdo nás má moc zachránit a přivést k naplněnému životu) a vydat se v jeho šlépějích až ke vzkříšení.

ZÁKLADNÍ KROKY (KE) KŘESŤANSTVÍ

Základní kroky, kterými se člověk stává křesťanem, je uvěření (ve výše uvedeném smyslu, tedy především uvěření v Krista - spasitele) a křest. Kdo je pokřtěn (doslova "ponořen" do Boha), patří do společenství křesťanů, do církve. Ta je prostorem, ve kterém křesťan svou víru přijal a žije ji ve společenství křesťansky věřících lidí. Královskou cestou pro poznání obsahu křesťanské víry je Bible, tedy Písmo svaté starého a nového zákona.

ROZDÍL V CÍRKVÍCH?

Víra křesťanů z církví protestantských, evangelikálních, letničních, pravoslavných a katolické církve se shoduje v tom, že všichni vyznávají:

Ježíše Krista jako Božího syna a jediného a nezbytného vykupitele člověka

Nejsvětější Trojici - tedy jednotu Otce, Syna i Ducha svatého
Starý a Nový zákon jako základní pramen víry
křest jako cestu k začlenění do církve a k podílu na spáse
víru jako nezbytnou odpověď člověka na Boží sebesdělení (zjevení)

se liší v zásadě:

v pohledu na Písmo, je-li totiž považováno za základní (katolíci,
pravoslavní) nebo jediný (protestanté) zdroj obsahů víry
v pohledu na význam nejstarší tradice, tedy nepsaného, ale žitého
podání v církvi
v počtu uznávaných svátostí
ve významu církve a představených v nich

KTERÉ "CÍRKVE" NEJSOU "KŘEŠŤANSKÉ"

Mezi křesťany nepatří některé skupiny, které mají sice tak či onak
křesťanství v názvu, ale:

bud' neuznávají Ježíše jako jediného mesiáše a syna Božího (např.
Moonova sekta čili Společenství Ducha svatého pro sjednocení světového
křesťanstva, neboli také Církev sjednocení),
nebo přijímají i jiné zjevení, než biblické (mormoni čili Církev Ježíše
Krista svatých posledních dnů),
případně mají velmi svérázný překlad i výklad Bible a nemají víru v
Ježíšovo božství a tedy ani v Trojici (svědkové Jehovovi),
nebo antroposofové, kteří mluví o "nedogmatickém křesťanství" ale
ve skutečnosti vyznávají eklektické náboženství s řadou zcela
nekřesťanských prvků atd.

SHRNUTO:

Víra je pro křesťany:

přístupová cesta k Bohu a jeho spáse
osobní životní cesta
stále otevřený pramen poznání Boha a jeho díla
skutečnost, která je navzájem sjednocuje

Křesťanská víra není libovolně utvořené osobní přesvědčení, ale odpověď
člověka na Boží slovo, sdělované Duchem svatým, zapsané v Bibli a
opatrované, chápané a žité v církvi.

*Víra není útočištěm pro lidi bez odvahy,
ale je rozšířením života odvážných.*

*Víra není světlem, které rozptýlí všechny naše temnoty,
ale lampou, která vede naše kroky nocí. (Papež František, 12/2013)*

ZEMŘELI

10. srpna 2025 dotlouklo srdce Josefa Hlavinky. Josef byl dobrý člověk, který podporoval naše české a slovenské komunity v New Yorku. Byl také aktivním sportovcem. Vzpomínám na volejbalové pátky v Sokolu na Manhattanu, kde přicházel i se svou ženou Gitou. Josefe, kéž Ti Bůh otevře bránu do nebeského království. Budeme na Tebe vzpomínat při mši svaté v neděli 7. září, v kostele v Astorii. Za krajanskou rodinu Fr. Antonín Kocurek.

SEPT
*
13
&
14

VINOBRANI

WINE FEST

DOORS
*
12 PM

- LIVE FOLK MUSIC & DANCE
- CZECH & SLOVAK CUISINE
- "BURCAK" YOUNG WINE
- MORAVIAN CZECH WINES
- WINE TASTINGS * 3 - 5 PM

29-19 24TH AVE, ASTORIA NY 11102
T. 718.274.4925 | BOHEMIANHALL.COM

FOLLOW US

Biskup Václav Malý, který má na starosti naše komunity v zahraničí, se dožívá 75 let. Rád bych mu touto cestou poděkoval za všechno, co dělá pro nejen české katolické komunity ve světě ale také pro dobré jméno Česka jako demokratického státu. Milý otče biskupe Václave, jménem celé krajanské rodiny v Astorii Vám přeji Boží požehnání do dalších let.

ÚMYSLY MŠÍ SVATÝCH V ZÁŘÍ 2025

datum	úmysl	dárce
7.9.	Za zemřelého Josefa Hlavinku a přátele	Helena Kočica
14.9.	Za zemřelého manžela Martina Krále	Libuše Králová
17.9.	Za zemřelého Karola Krupku	rodina Krupkova
18.9.	Za + Tibora a Miladu Havlíkových	rodina Krupkova
21.9.	Za zemřelého Jiřího Smrčku	B. a P. Smrčka
28.9.	Za zemřelou Gabrielu Židkovou	Yveta Burda

BLAHOPŘEJEME

v září oslaví narozeniny: Ludmila Sedláčková 2. září, Tomáš Brabec 7. září, Julia L. Brabec 10. září, Daniela Brabec 19. září, Václav Jelínek 20. září, Jan Tomeček, 21. září, **Msgr. Václav Malý, biskup** 21. září, Michal Krška 22. září, Vlasta Krupková 24. září, Marie Jelínek sr. 26. září, Nikolas Pope 26. září, Václav Jelínek jr. 28. září.

DĚKUJEME ZA PODPORU ČASOPISU A ČESKÉ MISIE

Hana a Jaroslav Maier, Fred Jurena, Sarka Elahi, Paul Kopecky, Elen Samek, Renata Krska, family Sablik.

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375
Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v **10.30 am** v dolním kostele **Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY** příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959
E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info
Slovenská mše sv. každou neděli v 10.30 am u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <https://easttrivercatholics.org>